

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupena JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem se sídlem Moravská Ostrava, Sadová 553/8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2014, č. j. 38 Ad 76/2011 - 70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2014, č. j. 38 Ad 76/2011 - 70, **se** ve výrocích I., II. a IV. **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** krajskému soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Milanu Ostřížkovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1300 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

Rozhodnutími Magistrátu města Ostravy ze dne 14. 11. 2011, č. j. SMO/338582/11/SVŠ /1/Štg a č. j. SMO/338592/11/SVŠ/1/Štg, byla změněna rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz ze dne 16. 9. 2011, č. j. 92861/2011/OOI a č. j. 91046/2011 /OOI, tak, že žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“)

je povinna poukázat přeplatek *doplatku na bydlení* v celkové výši 5737 Kč za měsíce říjen 2008 až únor 2009 a přeplatek *příspěvku na živobytí* v celkové výši 12 750 Kč za měsíce říjen 2008 až březen 2009 do třiceti dnů od právní moci těchto rozhodnutí.

V odůvodnění uvedených správních rozhodnutí Magistrát města Ostravy mj. konstatoval, že dle § 51 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), v případě, že příjemce přijímal dávku, ačkoliv z okolností musel předpokládat, že tato dávka byla vyplacena neprávem či ve vyšší částce než náležela, nebo byla-li dávka přiznána či její výše stanovena na základě nepravdivých, neúplných, příp. zkreslených údajů, sdělených příjemcem, je příjemce povinen částky neprávem přijaté vrátit.

Podle názoru Magistrátu města Ostravy stěžovatelka porušila oznamovací povinnost, neboť správnímu orgánu I. stupně neoznámila, že její matka je pobíratelem příspěvku na péči a stěžovatelka je jedinou osobou, která o ni pečuje. Tato skutečnost měla vliv na trvání nároku i na výši přiznaných dávek. Přitom při podání žádosti a při dalších jednáních s příslušnými správními orgány byla stěžovatelka seznámena s povinností hlásit všechny změny rozhodné pro trvání nároku na předmětné dávky, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o nich dozvěděla. Při podání svých žádostí vyplňovala stěžovatelka „*Doklad o výši měsíčních příjmů*“, jehož součástí je i seznam ostatních započitatelných příjmů. V části C tohoto seznamu je uveden příjem za poskytování péče o osobu blízkou nebo jinou pobírající příspěvek na péči. Lze tedy podle Magistrátu města Ostravy dovodit, že stěžovatelka byla dostatečně informována o tom, že příjmy, které získá za péči od příjemce příspěvku na péči, se započítávají do rozhodných příjmů. Tuto skutečnost však neoznámila. Přeplatek na příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení jí proto byl vyčíslen správně.

Magistrát města Ostravy s odkazem na § 7 odst. 2 písm. h) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), podle kterého se příjmy získané za poskytovanou péči započítávají do příjmů v případech, když osoba s nárokem na příspěvek na péči není v okruhu společně posuzovaných osob s pečující osobou, poukázal na to, že stěžovatelka nebyla s matkou posuzována společně, proto se podle jeho názoru částky, které obdržela od matky jako pečující osoba, do jejího příjmu počítají.

II.

Napadený rozsudek krajského soudu

Stěžovatelka napadla rozhodnutí Magistrátu města Ostravy žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 9. 7. 2014, č. j. 38 Ad 76/2011 - 70, zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II.), odměnu advokáta JUDr. Milana Ostrížka určil částkou 2900 Kč (výrok III.) a rozhodl o tom, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

Vzhledem k tomu, že s účinností ode dne 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost rozhodovat o odvoláních ve věcech sociálních dávek pomoci

pokračování

v hmotné nouzi na Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“), stal se tímto dnem žalovaný procesním nástupcem Magistrátu města Ostravy, a tedy i účastníkem řízení v nyní souzené věci (§ 69 s. ř. s.).

Stěžovatelka v žalobě namítala: a) matka stěžovatelky B. M., která pobírala příspěvek na péči, jí peníze nedávala a uschované peníze ve výši 18 000 Kč ukradla sestra stěžovatelky, b) stěžovatelka musí vracet příspěvky na živobytí a příspěvky na bydlení i za období, kdy zároveň musí vracet celé příspěvky na péči za dobu hospitalizace své matky, a to za měsíce únor a březen 2009 a listopad a prosinec 2009, tudíž v této době neměla příjem, c) stěžovatelce nebyl vyplacen příspěvek na živobytí a příspěvek na bydlení za měsíce listopad a prosinec 2009, kdy nastala stejná situace, d) stěžovatelka si není vědoma porušení povinnosti oznámit pobírání příspěvku na péči, který byl přiznán její matce. Dále stěžovatelka namítala absenci profesionality pracovníků správního orgánu, kteří ji nedostatečně informovali, a zpochybnila vymahatelnost přeplatku s odkazem na uplynutí doby tří let.

Krajský soud dospěl po projednání věci k závěru, že stěžovatelka si při podání žádosti o výše uvedené dávky dne 1. 10. 2008 byla vědoma skutečnosti, že její matka B. M., pobírá příspěvek na péči, přičemž ona sama je osobou, která o svoji matku pečuje, jak bylo podle krajského soudu uvedeno pro potřeby rozhodnutí o nároku na tyto dávky a jak také vyplynulo ze sociálního šetření. S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka měla vlastní domácnost, nemohla být tedy podle krajského soudu osobou společně posuzovanou se svojí matkou, proto bylo třeba do příjmu stěžovatelky započítat i příjem plynoucí z péče o její matku, tj. příspěvek na péči. Smyslem příspěvku na péči je právě „*zakoupení si pomoci*“ od jiné osoby, a to bez ohledu na to, zda se jedná o rodinného příslušníka nebo jinou osobu.

Výše příspěvku je závislá na rozsahu potřeby péče. Dospěje-li osoba, které byl příspěvek přiznán, k názoru, že je pro ni postačující poskytování péče jinou osobou, měla by této osobě přiznaný příspěvek platit, neboť příspěvek jí byl přiznán právě za podmínky, že péči jí poskytuje jiná fyzická osoba. Stěžovatelka při podání žádosti o předmětné dávky dne 1. 10. 2008 podle názoru krajského soudu věděla, že její matce byl předmětný příspěvek vyplacen a nesprávně sociální pracovníci při sociálním šetření dne 14. 11. 2008 informovala, že o příspěvek bylo teprve požádáno, ačkoli v dané době bylo požádáno o zvýšení příspěvku. Krajský soud tak nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že si není vědoma porušení této povinnosti.

Při vyplňování tiskopisů k žádosti o doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí v říjnu 2010 nebylo dle krajského soudu možné přehlédnout, že v části C, kód i), v tiskopisu „*Seznam ostatních započítatelných příjmů*“ mají být uvedeny také příjmy za poskytování péče o osobu blízkou či jinou osobu pobírající příspěvek na péči. Stěžovatelka byla opakovaně poučována o povinnosti oznámit ve lhůtě do 8 dnů skutečnosti mající vliv na výplatu dávek – tato poučení jsou součástí protokolů o kontrole trvání nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi i součástí žádostí o uvedené dávky.

Nad rámec uvedeného krajský soud poukázal na definiční prvek přeplatku na dávce podle § 51 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. zavinění, kdy neoprávněné přijímání dávky muselo vykazovat zavinění ze strany stěžovatelky jako příjemce, a to alespoň ve

formě *nevědomé nedbalosti*. Z obsahu spisového materiálu bylo dle krajského soudu nájisto postaveno, že bylo dáno zavinění stěžovatelky, jakož i příčinná souvislost mezi uvedeným zaviněním a skutečností, že obě dávky, příspěvek na živobytí i doplatek na bydlení, byly vypláceny a stěžovatelkou přijímány neprávem.

Magistrát města Ostravy sice opakovaně v odvolacích řízeních zrušil rozhodnutí orgánu I. stupně, nicméně krajský soud v tomto postupu neshledal újmu na straně stěžovatelky, protože odvolací řízení slouží právě k nápravě eventuálních pochybení orgánů rozhodujících v I. stupni. Magistrát města Ostravy v napadených rozhodnutích vymezil částky, jež byly vypláceny, přestože k tomu nebyl právní důvod, podle jednotlivých měsíců. Je tedy seznatelné, jak k vyčíslenému přeplatku dospěl.

Stěžovatelka v doplnění své žaloby poukázala na uplynutí tříleté doby, tedy na nemožnost vymahatelnosti dávky. K tomu krajský soud uvedl, že přestože tato žalobní námitka byla podána až po uplynutí lhůty k podání žaloby, musí se jí zabývat z úřední povinnosti [viz nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 1341/08 (N 96/57 SbNU 261), rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz]. V souzené věci však dle jeho názoru nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty s ohledem na ustanovení § 51 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť tříletá doba neplyne po dobu řízení o opravném prostředku.

III.

Kasační stížnost

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které výslovně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti uvedla, že je dle jejího názoru nezbytné tento případ posuzovat nikoliv jako individuální skutkovou realitu, ale jako celý soubor skutečností, kterými byly porušovány zásady správního řízení ze strany věcně a místně příslušných správních orgánů. Za nejvýznamnější porušení svých práv stěžovatelka považuje absenci poučovací povinnosti ze strany orgánů sociálního zabezpečení vůči ní jako „*občanu laikovi*“, který není s to fakticky mít potřebné informace pro bezproblémové uplatňování svých sociálních práv v reálném čase. Systém sociálního zabezpečení trpí neustálými změnami, které rovněž tuto situaci negativně ovlivňují.

Navíc skutečnost, že žalobě předcházely tři změny napadených rozhodnutí, které se týkaly výše částky, kterou má stěžovatelka vrátit, svědčí o tom, že ani příslušný správní orgán nemá ve věci jasno. Tato skutečnost – tedy změny výpočtu částek k vrácení – je podle stěžovatelky důvodem ke zrušení napadených rozhodnutí rovněž proto, že všechna napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože z nich není zřejmý mechanismus výpočtu, což z nich činí nicotné akty. Požaduje-li tedy správní orgán po účastnících správního řízení zákonem stanovené povinnosti, je nezbytné, aby i on plnil beze zbytku své povinnosti a vyhotovoval se stejnou pečlivostí svá rozhodnutí, která musí obsahovat i kontrolní údaje pro účastníka.

pokračování

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ve výroku I. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je nesporné, že předmětná správní řízení probíhala v době, kdy právní úprava sociálních dávek pomoci v hmotné nouzi zaznamenala obsáhlou legislativní činnost ze strany zákonodárce. S touto situací se sice musí příslušné správní orgány vyrovnat na profesionální úrovni, ovšem je nutno připustit, že každá legislativní změna si vyžaduje určitý čas pro řádné zapracování (promítnutí) v praxi.

V projednávané věci sice došlo vlivem legislativních změn ke změně vydaných správních rozhodnutí, a to s ohledem na nový způsob výpočtu pro stanovení výše daných sociálních dávek, na druhou stranu nelze připustit, že by tato správní rozhodnutí trpěla nepřezkoumatelností, jak je tvrzeno v kasační stížnosti.

Žalovaný zdůraznil, že dbá na dodržování základních zásad správního řízení, a to včetně poučovací povinnosti vůči účastníkům správního řízení. Pokud je ovšem průběh správního řízení pro účastníky nepřehledný nebo prováděný úkon správního řízení nesrozumitelný, je na samotných účastnících, aby na danou skutečnost upozornili a projevíli tak zájem o podrobnější poučení.

V průběhu správního řízení dle žalovaného stěžovatelka nenamítala nesplnění poučovací povinnosti a nepoukazovala ani na nesrozumitelnost prováděných úkonů. Rovněž se tato námitka neobjevila ve správní žalobě ze dne 26. 2. 2012. Jestliže stěžovatelka tvrdí opak, jedná se o tvrzení nové, ke kterému by nemělo být přihlíženo. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatelka se kasační stížností podanou v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhá přezkoumání rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byla účastnicí (§ 102 s. ř. s.), její kasační stížnost splňuje veškeré náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uplatněnými v kasační stížnosti. Dospěl k závěru o její nedůvodnosti.

Nejvyšší správní soud musí v první řadě konstatovat, že nelze souhlasit s argumentací žalovaného, že námitka o nedostacích v plnění poučovací povinnosti je

nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (žalovaný nesprávně odkázal na § 109 odst. 5 s. ř. s. – pozn. zdejšího soudu). Nejvyšší správní soud po přezkumu správního i soudního spisu musí konstatovat, že stěžovatelka tuto argumentaci skutečně uplatňovala v obou těchto řízeních. O této skutečnosti dostatečně svědčí znění žaloby stěžovatelky ze dne 17. 12. 2011 – viz k tomu poslední odstavce na straně 1 správní žaloby („[N]ezakládá se na pravdě, že jsem byla seznámena a poučena o tom, že když matka pobírá příspěvek na péči, jsem to povinna uvést.“), jakož i obsah odvolání proti rozhodnutím Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz („Sociální pracovnice, v té době paní V. H., byla povinna mne informovat, což neučinila“). V obou těchto podáních tedy nedostatky v plnění poučovací povinnosti stěžovatelka namítala.

Na straně druhé nelze přehlédnout, že stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nekonkretizuje, v čem konkrétně má ona „absence poučovací povinnosti“ spočívat. Z kasační stížnosti tak nelze zjistit, o plnění jaké konkrétní povinnosti neměla být stěžovatelka ve správním řízení poučena. Jedná-li se o povinnost oznamovat do 8 dnů všechny skutečnosti rozhodné pro trvání či výši nároku na dávky v hmotné nouzi, nelze než odkázat na obsah spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že stěžovatelka byla o této skutečnosti poučována v zásadě při všech úkonech správních orgánů (viz oznámení o přiznání doplatku na bydlení ze dne 10. 11. 2009, č. j. 86678/2009/OOI, rozhodnutí o snížení doplatku na bydlení ze dne 9. 3. 2009, č. j. 18902/2009/OOI, oznámení o zvýšení doplatku na bydlení ze dne 19. 2. 2009, č. j. 13944/2009/OOI a mnohé další). Jestliže stěžovatelka svojí námitkou míří do absence poučení o tom, že je povinna oznámit, že její matka pobírá příspěvek na péči, což by odpovídalo argumentaci uvedené ve správní žalobě, je možno odkázat na protokoly ze dnů 20. 4. 2009 a 23. 4. 2009, z jejichž znění plyne, že stěžovatelka byla poučena o oznamovací povinnosti i v kontextu šetření týkajícího se příspěvku na péči pobíraného její matkou. Uvedená námitka tedy není důvodná.

Důvodná není ani námitka stěžovatelky vytykající nicotnost napadených správních rozhodnutí.

Právní teorie považuje za nicotný správní akt, který je zatížen vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta správního aktu, požadavek trestného plnění, neexistence skutkového základu, požadavek plnění nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle.

Nicotný správní akt je tedy akt trpící natolik závažnou vadou, že je nutno jej považovat za „*paakt*“. K problematice nicotnosti správních rozhodnutí se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře, z níž lze připomenout zejména rozsudek ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 82 /2000 - 43 (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), jakož i Ústavní soud [k tomu blíže např. nálezy ze dne 10. 10. 2002, III. ÚS 728/01 (N 125/28 SbNU 79) či nálezy ze dne 15. 11. 2010, IV. ÚS 1463/09 (N 225/59 SbNU 285)].

Rozsáhlejší úpravu nicotnosti správních aktů obsahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán věcně příslušný; to neplatí, vydal-

pokračování

li toto rozhodnutí správní orgán nadřizený věcně příslušnému správnímu orgánu. Podle odst. 2 je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, které je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro které je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. K nicotnosti správního aktu jsou správní soudy, jak v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak i v řízení o kasační stížnosti, povinny přihlížet z úřední povinnosti i nad rámec žalobních bodů či důvodů kasační stížnosti.

Od nicotnosti je zapotřebí odlišovat rozhodnutí nezákonná. Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem či jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána chybnou aplikací hmotného nebo procesního práva. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žádné z napadených správních rozhodnutí nicméně netrpí zásadními vadami, pro něž by bylo možné uvažovat o jejich nicotnosti. Naopak, jak bylo právě uvedeno, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, jak ji namítá stěžovatelka, představuje procedurální vadu, jež nezpůsobuje nicotnost správního aktu. Takové rozhodnutí by bylo považováno „jen“ za nezákonné (přiměřeně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007 č. j. 9 Afs 86/ 2007 - 161, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 93/2012 - 39).

Nejvyšší správní soud se tedy dále zaměřil na posouzení kasační námítky, v níž stěžovatelka vytýká, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmý mechanismus výpočtu předmětných sociálních dávek a tedy také částek předmětných přeplatků, které je povinna vracet.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Kasační stížnost je tedy koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatelky, v čem krajský soud, který její věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil.

Na základě výše uvedeného nezbylo zdejšímu soudu než konstatovat, že touto kasační námitkou stěžovatelka brojí především proti pochybení správních orgánů ve správním řízení, které však v žalobě proti napadeným rozhodnutím Magistrátu města Ostravy nevznesla. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se tak jedná o nepřípustnou kasační námitku, která se opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla.

Stěžovatelka nicméně v žalobě uplatnila žalobní námitku b), v níž namítala, že musí vracet příspěvky na živobytí a příspěvky na bydlení i za období, kdy zároveň musí vracet

celé příspěvky na péči za dobu hospitalizace své matky, a to za měsíce *únor a březen 2009* a listopad a prosinec 2009, tudíž v té době neměla příjem.

V rámci skutkových zjištění krajský soud uvedl (str. 7 rozsudku): „*Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2010, č. j. 7298/2010/OOA bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku na péči č. j. 42182/2007/OOA za měsíce 2/2009 až 3/2009, 11/2009 až 12/2009 v celkové výši 39 000 Kč a odvolací orgán rozhodnutím ze dne 25. 3. 2010 rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání z důvodu nepřezkoumatelnosti. Dne 6. 5. 2010 č. j. 38910/2010 OOA bylo vydáno nové rozhodnutí o vrácení přeplatku ve výši 39 000 Kč za měsíce 2/2009 až 3/2009, 11/2009 až 12/2009. K odvolání rozhodl krajský úřad dne 23. 6. 2010, č. j. MSK 91132/2010 tak, že rozhodnutí změnil v částce, když namísto 39 000 Kč stanovil 40 000 Kč.*“

Krajský soud však dále uvedl, že žalobní námitkou b) se nezabýval, neboť *napadená rozhodnutí se vztahovala na období říjen 2008 až únor, resp. březen 2009* a nikoliv na období následující (listopad a prosinec 2009). Jakkoli lze s krajským soudem souhlasit, že skutečnost, že stěžovatelka je povinna vracet dávky i za jiné měsíce, nemůže být důvodem k nesplnění povinnosti stanovené napadenými rozhodnutími, nelze pominout, že krajský soud zřejmě přehlédl, že stěžovatelka v tomto žalobním bodu namítala, že musí vracet celé příspěvky na péči za dobu hospitalizace své matky také za měsíce *únor a březen 2009*, tj. za období, na které se napadená rozhodnutí vztahují. K povinnosti vrácení příspěvku na péči za toto období ostatně krajský soud také učinil skutková zjištění, jak je citováno v předcházejícím odstavci. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je proto nutno v této jeho části považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jeho vnitřní rozpornost. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (viz. § 109 odst. 4 s. ř. s.) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V dalším řízení se tedy krajský soud řádně vypořádá rovněž výše uvedenou námitku a vezme také v úvahu, zda v tomto namítaném směru jsou přezkoumatelná rovněž napadená rozhodnutí Magistrátu města Ostravy.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Jelikož byla během řízení o kasační stížnosti stěžovatelka zastoupena advokátem JUDr. Milanem Ostřížkem, který jí byl ustanoven již v řízení před krajským soudem (usnesení krajského soudu ze dne 2. 11. 2012, č. j. 38 Ad 76/2011 - 46) a toto zastupování trvá dle § 35 odst. 8 s. ř. s. i v řízení o kasační stížnosti, nese náklady tohoto zastupování

pokračování

dle téhož ustanovení stát. Odměna zástupci stěžovatelky byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dle § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve spojení s § 7 položka 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna ve výši 1000 Kč a dále režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. tedy celkem 1300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Zástupce stěžovatelky se domáhal přiznání odměny za dva úkony právní služby - dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení), a písm. d) (sepsání kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přiznání odměny za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť stěžovatelka byla svým stávajícím zástupcem zastoupena již v řízení o žalobě před krajským soudem a ten tak byl v navazujícím řízení o kasační stížnosti s danou věcí již dostatečně obeznámen. Současně mu za tento úkon byla přiznána odměna již krajským soudem.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. června 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu